

4. Afslutning

Dansk kulturpolitik har gennem de seneste 35 år udviklet sig i forskellige retninger. Det er vanskeligt at opsummere alle tendenser inden for rammerne af denne redegørelse. I kort form kan der dog peges på 60'ernes forestilling om enhedskulturen, 70'ernes satsning på bredden, 80'ernes tendens til instrumentalisering af kulturen og 90'ernes begivenhedskultur. Vi står nu i en ny situation, hvor kulturpolitikken bliver mere fundamental for samfundsudviklingen. Udviklingen af befolkningens kulturelle kompetence samt kreative og skabende miljøer bliver afgørende for opretholdelsen og udviklingen af dansk identitet. Vi skal opretholde de særkender, som dansk identitet har. Vi skal respektere og anerkende den fine balance, der i dag findes mellem de forskellige kulturpolitiske aktører. Det er herfra, en væsentlig del af fornyelsen af vort samfund skal komme. Vi skal derfor ikke udvikle en ny enhedskultur eller et overordnet statsligt og centraliseret kulturliv. Men netop det, som er indbegrebet af kulturelt demokrati, skal få os til at fremme den enkeltes muligheder og det kostbare fællesskab, der ligger heri.

Regeringen fremlægger med denne kulturpolitiske redegørelse nogle forslag til, hvordan kulturpolitikken skal udvikle sig, så den er tidsvarende ved indgangen til det nye årtusinde. Redegørelsens perspektiv er at styrke og udvikle dansk identitet, så vi har et bevidst udgangspunkt om vores kultur i samspillet med andre folk og kulturer. Netop det udgangspunkt har sikret, at dansk kultur har formået at optage og bearbejde kulturelle impulser og rigdomme udefra. Med den skitserede kulturpolitiske udvikling er der et godt grundlag for, at det fortsat kan være sådan. Kultur- og ikke mindst kunstlivet vil i fremtiden få stor betydning for samfundets udvikling. Regeringen betragter derfor kulturpolitikken som et vigtigt satsningsområde i de kommende år.

Hermed slutter redegørelsen.
